

Деветдесет и четвърта глава

Вечерта на двајсет и седмия ден от пристигането ни в Ранкодом ми се обади Винко Станс чрез светещата плоча и ме помоли да отида при жупана, където да проведем много важен разговор.

Още не се беше стъмнило и аз, без да бързам, се запътих към къщата, в която беше отседнал жупанът. До нея се стигаше през едно място, в което бяха насадени много дървета, имаше езера и зелени поляни. Тук в почивни дни излизаха на разходка всички жители на Ранкодом, а през другите дни се разхождаха майки с малки деца или възрастни хора, които вече не ходеха да работят.

Когато стигнах пред вратата на къщата, видях самоходната талига на Винко Станс. Той беше пристигнал преди мен. Качих се на втория кат, където беше стаята на жупана и почуках. Жупанът отвори вратата и бързо я затвори след мен.

- Гвардияне – каза жупанът, - Винко Станс цял ден се опитва да отвори една книга, която твърди че си писал ти и че само ти можеш да я отвориш. Аз не се съгласих с него и му наредих да я отвори без твоя помощ. Той обаче не можа, макар че му помагаха и много хора, които пишат списъци с нареждания за светещи плочи. Те казаха, че тайният израз е много дълъг и ще отнеме столетия, докато го разгадаят.

- Не знам за какъв таен израз става дума – вдигнах рамене аз – и за каква книга. Не съм писал никаква книга.

- Така си и знаех – каза жупанът. - Винко Станс твърдеше, че ще кажеш тези думи, но не е трудно да се досети човек, ако знае, че не си писал никаква книга и че

нямаш таен израз, с който да я затвориш. Все пак, остана нещо, което ме кара да любопитствам.

- И какво е то? - попитах аз.

- В тази книга трябва да пише, че ще пътувам през времето – засмя се жупанът. - Ти чувал ли си нещо такова за мен?

- Жупане – казах тогава аз, - ако има такава книга и пише това в нея, то тази книга не казва истината. Не вярвам да напиша книга, която не казва истината, а още повече да забравя, че съм я написал.

Винко Станс тогава се обади:

- Гвардияне, тази книга наистина можеш да отвориш само ти. Аз не съм я чел цялата, а само част от нея. Онази част, в която може да пише, че жупанът ще пътува през времето, не съм чел и не знам, дали такова нещо е писано в нея, защото не аз съм я писал, а ти, но тогава времето е текло по друга черта и затова не си спомняш.

- А ти как си спомняш? - попитах го аз – Как може ти да си спомняш, а аз – не?

- Построението, с което пътувам във времето ме предпазва от промените на чертите на времето и моите спомени се запазват – обясни Винко Станс. - То предпазва и свитъка на моята светеща плоча и книгата, която ми даде преди да направя промените в миналото, също е останала непроменена.

- Обясненията ти са ми неясни – каза жупанът. -
Защо не ни обясниш с по-прости думи какво се е случило?

Винко Станс кимна и започна да разказва:

- Гвардиянът написа тази книга, защото го помолих да записва всички важни събития, а и не толкова важните, които ставаха в живота на вашата общност. След това го помолих да затвори книгата с таен израз, който знае само

той, за да може, когато настъпят промени в чертите на времето, да я отвори само той. Ще се сблъска с много трудности, но накрая ще успее да я отвори.

- Защо твърдиш, че аз съм писал тази книга и че аз съм я затворил с таен израз? - попитах аз.

- Аз не твърдя това – отвърна Винко Станс. - Това е самата истина. Ще изпратя книгата до твоята светеща плоча и тя ще се запомни в свитъка на твоята светеща плоча. Тогава ще можеш спокойно да си помислиш за тайния израз, с който си я затворил.

- Винко – казах тогава аз, - наистина, остарявам, но паметта ми не е толкова отслабнала. Нямам никакъв спомен да съм писал книга. През живота си съм преписал много книги, но не съм написал сам нито една. Не знам защо си измислил това нещо. Ако знаеш тайния израз, с който е затворена книгата, просто го кажи, за да я отворим и да видим какво пише в нея.

- Не е толкова лесно да ти обясня, но ще трябва да се опитам – започна Винко Станс. - Времето има много черти, по които протича животът ни. Да приемем, че животът ни е протичал по една черта, но нещо се променя в миналото и изведнъж животът ни започва да тече по друга черта на времето. Тогава спомените ни се променят и не си спомняме какво се е случило, докато животът ни е протичал по друга черта на времето. Така се случи и с нас. Настъпи промяна в миналото и заради нея животът ни сега протича по друга черта на времето. Затова не си спомняш, че си писал книга, защото спомените ти от живота, който е протичал по първата черта на времето, вече са изчезнали, ние живеем по друга черта на времето.

- Винко – извиках аз, - това, което говориш е светотатство! Не можеш да променяш чертите на времето, защото те са в Божите ръце.

- Те наистина са в Божите ръце – съгласи се Винко Станс, - но аз допуснах грешка и сега не мога да я поправя. Ако успееш да отвориш книгата, ще разбереш, че не те лъжа.

- Не мога да отворя книга, която не съм писал и не съм затварял с таен израз – продължих да упорствам аз.

Тогава жупанът каза:

- Ако Винко Станс няма вяра в Бога, поне ти покажи вярата си и отвори тази книга! Нека прочетем какво толкова пише в нея, който и да е написал тази книга!

- Защо намесваш вярата в Бога, жупане? - извиках аз. - „Вярата е твърдата увереност в неща, за които се надяваме, убеденост в неща, които не виждаме.“

В този миг сякаш някой ми каза да напиша този израз там, където светещата плоча очакваше да се напише тайният израз за отваряне на книгата.

И чудото стана: книгата се отвори пред очите ни и най-отпред видях своето име.

- Това е невероятно! - казах аз – Как може да съм писал книга?

- Ти сам каза какво е вярата – подсети ме Винко Станс. - Прочети книгата и сам прецени, дали си я писал ти.